

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13CoP/15/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6718205753
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6718205753.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a členov senátu JUDr. Amy Odalošovej a JUDr. Petra Kvietka, vo veci starostlivosti o maloletého W. S., nar. X. X. XXXX, zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen, dieťa rodičov: X. S., rod. B., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom Q. XX, t. č. bytom H., M. XXXX/XA a S. S., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom Q. XX, t. č. B. XX, S. S., o návrhu matky maloletého W. na zvýšenie výživného, o odvolaní otca dieťaťa proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 17P/21/2018-42 zo dňa 15. 01. 2019, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal otca maloletého W. S., nar. XX. XX. XXXX, platiť na maloletého W. S. zvýšené výživné v sume 100 € mesačne, vždy do 10-teho dňa v mesiaci k rukám matky maloletého dieťaťa, počnúc právoplatnosťou rozsudku a vo výroku, ktorým okresný súd rozhodol, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 17P/21/2018-42 zo dňa 15. 01. 2019 dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 5P/126/2013-45 zo dňa 28. 01. 2014 v časti určenia výživného na maloletého W. S., **p o t v r d z u j e**.

II. Vo výroku, ktorým okresný súd návrh matky dieťaťa (navrhovateľky) v prevyšujúcej časti zamietol, ostáva rozsudok okresného súdu nedotknutý.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom Okresný súd Zvolen (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozhodol o návrhu matky maloletého W. S. (ďalej len „maloletý W.“ „maloletý“ alebo „dieťa“) na zvýšenie výživného zo sumy 50 € mesačne na sumu 150 € mesačne tak, že zaviazal otca maloletého W. platiť na maloletého W. zvýšené výživné v sume 100 € mesačne, vždy do 10-teho dňa v mesiaci k rukám matky dieťaťa, počnúc právoplatnosťou rozsudku (I. výrok). Ďalej okresný súd rozhodol tak, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 17P/21/2018-42 zo dňa 15. 01. 2019 dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 5P/126/2013-45 zo dňa 28. 01. 2014 v časti určenia výživného na maloletého W. S. (II. výrok); návrh matky dieťaťa v prevyšujúcej časti zamietol (III. výrok).

2. V odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku poukázal okresný súd na ustanovenie §§ 62, 75 a 78 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“) a uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že naposledy bolo výživné na maloletého W. určené rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 5P/126/2013-45 zo dňa 28. 1. 2014, a to vo výške 50 € mesačne. V tom čase mal otec maloletého W. vyživovaciu povinnosť k ďalším dvom deťom a to k S. S. v sume 80 € mesačne a ku I. S. v sume 80 € mesačne. Príjem matky maloletého W. bol v tom čase vo výške 170 € mesačne a príjem otca vo výške 273,43 € mesačne.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že od poslednej úpravy výživného na maloletého W. došlo k zmene pomerov tak na strane maloletého dieťaťa, ako aj na strane obidvoch rodičov. Rodičom ubudli vyživovacie povinnosti k dvom starším deťom. Okrem toho sa zvýšil čistý mesačný príjem otca zo sumy 273,42 € na sumu 436,98 €, čo predstavuje rozdiel v sume 163,56 € mesačne; zvýšil sa tiež príjem matky maloletého W. a to zo sumy 170 € mesačne na sumu 380,77 €, čo predstavuje rozdiel v sume 210,77 € mesačne. Pokiaľ ide o majetkové pomery rodičov maloletého W. tieto zostali nezmenené - obidvaja rodičia maloletého W. vlastnia len jeden spoločný byt; iné nehnuteľnosti ani hnutel'né veci väčšej hodnoty nevlastnia.

3.1 S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti (zvýšenie čistého mesačného príjmu a zníženie počtu vyživovacích povinností) dospel okresný súd k záveru, že obidvaja rodičia sú schopní plniť si vyživovacie povinnosť voči maloletému synovi W. vo vyššej miere, preto návrhu matky dieťaťa na zvýšenie výživného vyhovel len čiastočne a vo zvyšnej časti návrh zamietol). V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaní napadnutého rozsudku uviedol, že otec maloletého W. síce poukazoval na to, že „má exekúcie“, zároveň však uviedol, že dlhy vymáhané v rámci týchto exekúcií mali spolu s matkou dieťaťa už v čase, keď prebiehalo rozvodové konanie, z čoho vyplýva, že sa nejedná o nové dlhy otca dieťaťa. Konštatoval, že od poslednej úpravy výživného na maloletého W. uplynula doba 5 rokov, pričom je všeobecne známe, že okrem výdavkov na maloletého W. súvisiacich s jeho rastom sa každoročne zvyšujú aj životné náklady, a to najmä na stravovanie a bývanie.

3.2 O náhrade trov konania súd prvej inštancie s prihliadnutím na ustanovenie § 57 zákona č. 161/2015 Z. z., Civilného mimosporového poriadku (ďalej v texte len „CMP“) nerozhodoval, s odôvodnením, že žiaden z účastníkov konania nepodal návrh, ktorý by sa týkal náhrady trov konania.

4. Proti I. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie otec maloletého. Podané odvolanie odôvodnil v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) a navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Otec maloletého W. v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie bližšie neodôvodnil, prečo pri rozhodovaní o zmene vyživovacej povinnosti nezohľadnil aj tú skutočnosť, že je aj za matku dieťaťa zaťažený exekúciami, vedenými za účelom vymoženia dlhov, ktoré vznikli ešte za trvania manželstva a na úhrade ktorých sa matka maloletého W. žiadnym spôsobom nepodieľa.

6. Ďalšou skutočnosťou, na ktorú podľa otca maloletého súd prvej inštancie neprihliadal, je tá skutočnosť, že matka maloletého spolu s ním vlastní spoločný byt, ktorý však neužíva, napriek tomu, že jej tento byt aj so zariadením „prenechal“ na bývanie. Súd prvej inštancie podľa neho akceptoval len tvrdenie matky maloletého, podľa ktorého z príjmu 380,77 € plus výživné platí nájomné v prenajatom byte vo výške 310 € mesačne. Z uvedeného je podľa otca maloletého zrejmé, že matka maloletého W. uhrádza nájomné v nájomnom byte, ktoré je najmenej štvornásobne vyššie ako by platila poplatky súvisiace s užívaním bytu, ktorého je spoluvlastníčkou.

7. Otec maloletého W. v odvolaní poukázal ďalej na to, že súd prvej inštancie zvýšil výživné na maloletého W. o 100 % (zo sumy 50 € mesačne na sumu 100 € mesačne), avšak životné náklady v takomto rozsahu od poslednej úpravy výživného nevrástli a zdôraznil, že nad rámec súdom určenej vyživovacej povinnosti prejavuje o výživu maloletého W. a jeho potreby záujem, a to vo forme nákupov oblečenia, stravy a pod.. Súd prvej inštancie mal podľa jeho názoru túto skutočnosť zohľadniť a zvýšiť výživné na sumu 75 € mesačne. Takéto zvýšenie výživného by podľa otca maloletého W. zohľadňovalo aj tú skutočnosť, že matka maloletého W. v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázala také výdavky na maloletého, ktoré by súdom určené zvýšenie výživného na sumu 100 € mesačne odôvodňovali.

8. K odvolaniu otca maloletého sa vyjadril kolízny opatrovník a vo vyjadrení uviedol, že ak odvolací súd bude mať za to, že výška určeného výživného nie je stanovená primerane odôvodneným potrebám maloletého W. a zárobkovým možnostiam a schopnostiam otca, tak odporúča zvýšenie výživného na maloletého W. prehodnotiť a stanoviť výšku výživného zodpovedajúcu odôvodneným potrebám maloletého a zárobkovým možnostiam a schopnostiam otca maloletého.

9. K odvolaniu otca maloletého sa vyjadrila aj matka maloletého, pričom uviedla, že to čo uviedol otec maloletého v odvolaní sa nezakladá na pravde, nakoľko výdavky na maloletého W. sa primerane jeho veku zvýšili. K tvrdeniu otca maloletého, že býva v nájomnou byte za vysokú sumu nájomného uviedla, že by sa aj presťahovala do spoločného bytu v Q., ale kľúče od neho má otec maloletého, pričom jej povedal, že „ten byt nepatrí jej ale jemu“. Z uvedeného dôvodu sa teda do spoločného bytu nasťahovať nemôže. Druhým dôvodom, prečo v byte, ktorého je spoluvlastníčkou nebýva je skutočnosť, že maloletý má z prenajatého bytu blízko do školy vo H.. Z Q. by musel dochádzať do školy niekoľko kilometrov, s čím by bolo spojené zvýšenie nákladov na cestovné. Z uvedených dôvodov matka maloletého W. žiadala, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

10. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal vec v rozsahu danom ustanovením §§ 65 a 66 CMP, bez nariadenia pojednávania v zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal otca maloletého W. platiť na maloletého W. zvýšené výživné v sume 100 € mesačne, vždy do 10-teho dňa v mesiaci k rukám matky maloletého, počnúc právoplatnosťou rozsudku a v súvisiacom výroku, ktorým okresný súd rozhodol, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 17P/21/2018-42 zo dňa 15. 01. 2019 dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 5P/126/2013-45 zo dňa 28. 01. 2014 v časti určenia výživného na maloletéhoXX. Súd

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu, s odvolaním ako aj s odvolaním napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s jeho odôvodnením, ktoré je dostatočne podrobné, jasné, zrozumiteľné a presvedčivé.

12. Súd prvej inštancie správne posúdil návrh matky maloletého na zvýšenie výživného podľa zákonných ustanovení § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 75 ods. 1 a § 78 ods. 1 Zákona o rodine a v súlade s týmito zákonnými ustanoveniami skúmal, či nastala taká zmena pomerov na strane účastníkov, ktorá by odôvodňovala zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom (pretože podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine rozhodnutie o výživnom je možné zmeniť vtedy, ak sa zmenia pomery), pričom dospel k záveru, že podmienky na zmenu predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom na maloletého W. boli splnené. Zároveň súd prvej inštancie správne aplikoval aj ustanovenie § 62 ods. 2 a 5 Zákona o rodine, ktoré upravuje v akom rozsahu sú rodičia povinní prispievať na výživu svojich detí a tiež to, že výživné má prednosť pred ostatnými výdavkami rodičov.

13. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd uvádza, že v danom prípade boli splnené podmienky na zvýšenie výživného na maloletého W. zo sumy 50 € mesačne na sumu 100 € mesačne, pretože od poslednej úpravy výživného uplynula doba 5 rokov, počas ktorej v súvislosti s rastom maloletého W. prirodzene vzrástli výdavky na jeho výchovu a výživu (oblečenie, strava, školské potreby a pod.). V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že zabezpečenie potrieb maloletého dieťaťa je primárnou zákonnou požiadavkou, ktorá má prednosť pred ostatnými výdavkami rodičov, preto v odvolaní namietané skutočnosti otcom dieťaťa nemajú svoje opodstatnenie. Otec dieťaťa v odvolaní okresnému súdu v podstate vytýkal, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým záverom a v uvedenej súvislosti poukázal na to, že matka dieťaťa neekonomicky vynakladá peňažné prostriedky na bývanie a tieto potom uvádza ako súčasť svojich výdavkov, ktoré súd prvej inštancie pri rozhodovaní o návrhu na zvýšenie výživného zohľadnil, avšak na druhej strane nezohľadnil, že on aj za matku dieťaťa v rámci prebiehajúcich exekúcií plní záväzky vzniknuté ešte za trvania manželstva, na ktorých plnení sa matka dieťaťa žiadnym spôsobom nepodieľa.

13.1 K uvedenej argumentácii otca dieťaťa uvedenej v odvolaní odvolací súd uvádza, že z obsahu spisu vyplýva, že aj otec dieťaťa má prenajatý byt mimo miesta, kde sa nachádza byt, ktorého spoluvlastníkom je s matkou dieťaťa (konkrétne má prenajatý byt v S. S.), a teda pokiaľ matke dieťaťa vytýka neekonomické vynakladanie peňažných prostriedkov na bývanie, tak potom rovnaká argumentácia ohľadne neekonomického vynakladania peňažných prostriedkov na bývanie sa týka aj otca dieťaťa, pričom matka dieťaťa zohľadňuje v otázke bývania potreby maloletého W., ktorý navštevuje Základnú školu vo H.. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že riešenie problémov spojených so spoluvlastníctvom bytu v Q. (v tom zmysle, či má matka dieťaťa skutočne možnosť tento byt bez prekážok vytváraných otcom dieťaťa užívať alebo nie) a tiež problémov súvisiacich so splácaním spoločných dlhov otcom dieťaťa, vo svojej podstate spadá pod oblasť majetkového vypořádania rodičov

maloletého W. po rozvoje manželstva, a teda nemôže mať zásadný vplyv na zvýšenie výživného, ak sú na to splnené podmienky, medzi ktoré v prvom rade patrí zmena pomerov, ktorá v tomto prípade reálne nastala, pretože maloletý W. je od poslednej úpravy výživného starší o päť rokov, zvýšil sa príjem otca dieťaťa a zároveň mu ubudla vyživovacia povinnosť k dvom starším deťom. To, že sa aj matke maloletého W. (ktorá si v zmysle ustanovenia § 62 ods. 2 Zákona o rodine plní vyživovaciu povinnosť aj vo forme osobnej starostlivosti o maloletého W.) zvýšil príjem a ubudli jej ďalšie dve vyživovacie povinnosti, zohľadnil súd prvej inštancie tiež a to tak, že návrhu matky dieťaťa na zvýšenie výživného nevyhovel v celom rozsahu, ale len do sumy 100 € mesačne; čo do sumy 50 € mesačne návrh zamietol.

13.2 Pokiaľ otec dieťaťa v odvolaní tvrdil, že na výživu maloletého W. prispieva aj nad rámec súdom určenej vyživovacej povinnosti, a preto mal súd prvej inštancie zvýšiť výživné na maloletého W. na len na sumu 75 € mesačne, odvolací súd uvádza, že zásadný vplyv na určenie vyživovacej povinnosti v zmysle jej zvýšenia by mohlo mať len také plnenie vyživovacej povinnosti nad rámec súdom určenej vyživovacej povinnosti, ktoré by bolo pravidelné a vo väčšom rozsahu. V danom prípade však z obsahu spisu vyplýva (viď Zápisnicu o pojednávaní konanom na okresnom súde dňa 06. 12. 2018, kde otec maloletého W. uviedol, že naposledy mu v lete kúpil tričko), že otec dieťaťa nad rámec súdom určenej vyživovacej povinnosti na výživu dieťaťa pravidelne a vo väčšom rozsahu neprispieva, preto uvedenú argumentáciu otca dieťaťa (o plnení vyživovacej povinnosti nad rámec súdom určeného výživného) nemožno považovať za opodstatnenú. Rovnako nemožno považovať za opodstatnenú odvolaciu námietku otca dieťaťa, že životné náklady od poslednej úpravy výživného (teda za posledných päť rokov) nevzrástli o 100 %, čomu by zodpovedalo zvýšenie výživného zo sumy 50 € mesačne na sumu 100 € mesačne, pretože z odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že len a výhradne o rast životných nákladov súd prvej inštancie neoprel svoje rozhodnutie a že na rast životných nákladov poukázal len v súvislosti so znením ustanovenia § 78 ods. 3 Zákona o rodine, a teda dôvodom na zvýšenie výživného na maloletého W. boli iné podstatné skutočnosti uvedené v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku.

14. Vo vzťahu k odvolacím námietkam otca maloletého považuje odvolací súd za potrebné tiež zdôrazniť, že v zmysle ustanovenia § 62 ods. 5 Zákona o rodine výživné má prednosť pred všetkými ostatnými výdavkami rodičov, z čoho je zrejmé, že všetky ostatné výdavky, ktoré nesúvisia s výchovou a výživou maloletého je potrebné tejto zákonnej požiadavke podriadiť a mať na zreteli vždy to, že v prvom rade je potrebné splniť si vyživovaciu povinnosť v rozsahu zodpovedajúcom veku a potrebám maloletého dieťaťa. Z uvedeného hľadiska nemožno sumu 100 € mesačne považovať vzhľadom na reálne a objektívne existujúce výdavky na stravu, oblečenie, školské potreby, drogériu, voľno-časové aktivity, (ktoré je z hľadiska zdravého vývoja dieťaťa s dieťaťom aspoň cez víkendy potrebné absolvovať), drogériu a podobne za premrštenú a nadsadenú, pričom musí byť z hľadiska reálnych životných skúseností každému zrejmé, že táto suma by bez toho, aby sa aj matka dieťaťa (ktorá si navyše v zmysle ustanovenia 62 ods. 4 Zákona o rodine plní vyživovaciu povinnosť k maloletému W. aj vo forme osobnej starostlivosti) finančne podieľala na výchove a výžive maloletého W., nepostačovala.

15. Po preskúmaní správnosti záverov súdu prvej inštancie dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie zohľadnil pri rozhodovaní o návrhu matky maloletého W. všetky vyššie uvedené relevantné aspekty a zákonné ustanovenia, keď o návrhu matky maloletého W. na zvýšenie výživného rozhodol tak, že počnúc právoplatnosťou rozsudku zvýšil vyživovaciu povinnosť otca voči maloletému W. zo sumy 50 € mesačne na sumu 100 €. Takto určené výživné spolu s výživným zo strany matky maloletého W. zabezpečuje pokrytie jeho základných potrieb a zároveň zohľadňuje aktuálnu finančnú a sociálnu situáciu otca dieťaťa, ktorý má v súčasnej dobe oproti predchádzajúcej úprave výživného vyšší príjem a ubudli mu ďalšie dve vyživovacie povinnosti.

16. Súd prvej inštancie preto vzhľadom na existujúcu zmenu pomerov, ktorá nastala od poslednej úpravy výživného dospel k správneému záveru, že je v reálnych možnostiach a schopnostiach otca maloletého W. plniť výživné v súdom určenej výške 100 € mesačne.

17. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd nepovažoval odvolacie námietky otca maloletého W. za dôvodné, a preto odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým okresný súd zaviazal otca maloletého W. platiť na maloletého W. zvýšené výživné v sume 100 € mesačne, vždy do 10-teho dňa v mesiaci k rukám matky maloletého dieťaťa, počnúc právoplatnosťou rozsudku a v súvisiacom výroku, ktorým rozhodol, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 17P/21/2018-42 zo

dňa 15. 01. 2019 dochádza k zmene rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 5P/126/2013-45 zo dňa 28. 01. 2014 v časti určenia výživného na maloletého W., podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil; vo výroku, ktorým okresný súd návrh matky dieťaťa v prevyšujúcej časti zamietol, ponechal rozsudok okresného súdu nedotknutý.

18. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania aplikoval odvolací súd ustanovenie § 57 CMP, ktoré ustanovuje: „O povinnosti nahradiť trovy konania, ak nejde o trovy konania štátu, rozhoduje súd len na návrh.“ Návrh na náhradu trov odvolacieho konania nebol podaný, preto odvolací súd nerozhodol o náhrade trov konania.

19. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).